

- [Qui som? »](#)
- [Comunitat »](#)
- [Publicitat »](#)
- [Donacions](#)
- [El llibre](#)
- [El butlletí](#)
- [Contacte](#)
- [Mapa Web](#)

[iSabadell](#)

El diari digital de Sabadell

RATATOUILLE EL PETIT XEF
SETEMBRE 30 – OCTUBRE 01.07.08

2017
2018

- [Política »](#)
- [Societat »](#)
- [Economia »](#)
- [Cultura »](#)
- [Esports »](#)
- [Persones »](#)
- [Barris »](#)
- [Vallès »](#)
- [Opinió »](#)
- [Història](#)
- [Mercuri »](#)
- [iSabadell TV](#)
- [Publireportatges](#)
- [Borsa de treball](#)
- [Agenda](#)

Opinió de Màrius Navazo. 'La vida pasteurizada del Centre'

- per [Redacció](#)
- el 22 agost 2017
- a [opinió](#)
- Comentaris tancats a Opinió de Màrius Navazo. 'La vida pasteuritzada del Centre'

Like

Share

97 people like this. [Sign Up](#) to see what your friends like.

**ARTICLE
D'OPINÓ
Màrius Navazo,**

geògraf i consultor en mobilitat

Escric aquest article arran de les recents paraules de [Josep Ache](#) en relació al projecte de pacificació de Salut-Creueta, on afirma que “al sector Salut-Creueta no és que li sobri trànsit. El que li falta és vida”. I hi estic tan d'acord que he volgut estirar del fil de les seves paraules per aprofundir-hi.

La qüestió cabdal és de quin tipus de vida parlem? Parlem només de la vida que aportaven els cafès, botigues, fondes i teatres del carrer Salut? O parlem de tot tipus de vida urbana? Personalment, m'interessa parlar de la vida urbana en el seu ampli espectre, de la vida que per naturalesa és espontània, incontrolada, caòtica si es vol, i que posa clarament de manifest diferents interessos. Una vida urbana allunyada de la asèpsia, d'aquella vida que només pot contenir allò que agrada a un cert tipus d'adult hegemònic: el passeig, anar de compres, consumir en una terrassa (diürna, per suposat!), mirar aparadors, xerrar amb qui et trobes i gaudir del fresc a la cara. Aquesta és l'estampa de la vida urbana àmpliament acceptada, que

molts han etiquetat com a “cívica”. Però això no és vida urbana; això és només una vida pasteuritzada que ha expulsat i renunciat a la majoria dels elements que defineixen el fet urbà.

El barri Salut-Creueta no ha sabut donar cabuda a tan sols quatre dies a l'any de la Festa Major de les Barraques i l'ha hagut de foragitar. Si al sopar de final de curs de l'escola la canalla surt a tirar petards pels carrers del voltant, hi ha veïnat escandalitzat i ja tens la Policia rondant. Si vas a sopar a la plaça de la biblioteca Vapor Badia, els del restaurant organitzen manualitats nocturnes per mantenir la mainada callada i evitar que el veïnat truqui a la Policia per cloure la vetllada (patètic, no?). També es pronuncien queixes d'indignació en públic pel fet que el paradís del carrer Manaut s'esvaeix quan s'hi arreplega el jovent. O encara més extraordinari: si un equip directiu d'una escola pública decideix sortir cada dia a fer el pati al carrer, t'apareix una recollida de firmes pel soroll i la brutícia que generen. Vinga, doncs, pasteuritzem-ho tot i matem d'una tacada tots els “gèrmens patògens”!!!! I llavors sí, fem una oda a allò que en resti i anomenem-ho vitalitat urbana!!!

I tot això sense oblidar que aquesta pasteurització s'emmarca en un entorn urbà on hi ha espècies que, si no estan extingides, estan en greu perill d'extinció, com per exemple la gent traient la cadira davant de la porta de casa; els infants jugant sols pels carrers i fent les seves gamberrades (ara els tenim sempre controlats per pares i avis, o apuntats a extraescolars que organitzen jocs dirigits (oximoron?) o els formen per a un futur brillant); o joves fent el *botellón* i sortint d'una discoteca de matinada (ara els concentrem i aïllem a la zona hermètica o, més lluny si es pot, a Sant Pau de Riusec).

De fet, tota aquesta esterilització de la vida urbana també ens porta a ser una ciutat dormitori. No només esdevenim ciutat dormitori quan el 52 per cent de la nostra població treballadora marxa fora de Sabadell (com bé assenyala Ache en el seu darrer article). També ens convertim en dormitori quan l'únic que somniem per a la nostra ciutat és que ens proveeixi d'una casa aïllada de tota ingerència externa (entengui's del carrer, no pas de televisions i xarxes, és clar), i de la qual només se surt per anar a treballar, consumir i passejar. Quan tot allò que s'escapa d'aquesta foto sovint resulta molest o incívic, aleshores obtenim també un paisatge ben gris i endormiscat.

Lluitar contra aquest concepte pasteuritzat de la vida urbana no és empresa gens fàcil, atès que és entrar en el terreny intangible de la mentalitat col·lectiva, dels valors o la mirada predominant al Centre respecte què ha de ser l'espai públic. Per això, quan fa set anys un grup de persones del barri Salut-Creueta vam aplegar-nos per intentar donar una mica més de vida

als nostres carrers, vam començar per allò més senzill, per allò que podia estar a l'abast de les nostres possibilitats i, també, per allò que fàcilment generava un consens entre els que érem. I, per tant, no vam posar-nos a treballar per un canvi de mentalitat entre el nostre veïnat. Ni tampoc vam arremangar-nos per lluitar contra la fugida de la vitalitat comercial des dels nostres carrers cap a la C-58 (Sant Pau de riu-Sec, Parc Vallès, Baricentro, etc.). Ni vam voler treballar per promoure un urbanisme que eviti que el nostre barri esdevingui buit d'atractiu i únicament residencial. Tot això son batalles molt interessants, però fora de l'abast dels qui érem.

Escola Enric Cassassas, al carrer Llobet. Autor: David B

Així, l'aspecte de la vitalitat urbana que vam voler abordar era molt menys pretensions i més a la nostra mida: la pacificació del trànsit. I atès que el trànsit no és un gran problema al barri, vam elaborar propostes de baixes pretensions, en sintonia amb la poca gravetat del cas. Tan sols vam proposar canviar certs sentits de circulació per interrompre els dos itineraris de trànsit de pas per dins del barri (en sentit sud per Garcilaso/Vapor/Lluna i en sentit nord per Concepció/Llobet/Xercavins), així com generar algun espai singular d'estada col·locant mobiliari urbà i pintura sobre la calçada (com per exemple, davant l'escola Enric Casassas). De fet, a la sessió informativa del Casal Pere Quart del setembre passat (qualificada de "tumultuosa assemblea" per Josep Ache), les queixes abocades tampoc van ser de gran calat: fonamentalment se centraven en les modificacions d'itineraris que hauríem de fer quan ens asseiem darrera d'un volant. En definitiva, doncs, el grup de persones que vam impulsar la pacificació del trànsit a Salut-Creueta vam abordar un problema de poca gravetat amb propostes poc pretensioses, generant -al seu torn- queixes de poca calat.

Altra cosa és que l'Ajuntament les considerés de gran calat i frenés tot el procés durant aquest any. Així, doncs, si col·lectivament encara no ens hem atrevit amb l'aspecte més fàcil d'abordar respecte la vida urbana -la pacificació del trànsit-,

quan ens arremangarem per afrontar la resta d'aspectes esmentats que influeixen directament en la vitalitat dels nostres carrers?

Apostar per un urbanisme que defensi la complexitat urbana (en sentit contrari a la lògica de grans inversions monotemàtiques pròpies del nostre sistema econòmic) i advocar per una mentalitat col·lectiva que no pretengui eliminar compulsivament “agents patògens” del paisatge urbà (repensant el paper de la Policia en aquests casos i introduint un discurs polític ben diferent al tuf del discurs hegemònic sobre el “civisme”) mai seran tasques tan fàcils com la primera. Sobretot si del que parlem no és de pacificar l'avinguda Meridiana, com pretén l'Ajuntament de Barcelona, sinó simplement el sector Salut-Creueta.

I, mentrestant, seguim esperant l'aprovació definitiva de la “Proposta de Mobilitat i Millores de l'Espai Públic al Centre de Sabadell”, que tot just finalitza el seu període d'exposició pública i on s'emmarca la proposta de pacificació del trànsit a Salut-Creueta. Durant aquest període hem sentit les pors de la **Cambra de Comerç** i **Comerç Centre**, alertant que [no es pot començar la casa per la teulada](#) i demanant millores a la mobilitat en cotxe (descongestionar la Gran Via i augmentar els aparcaments). Però mentre aquells segueixen ancorats en el mite desarrollista que propugnava que l'atractiu urbà passa per aconseguir que més gent pugui arribar en cotxe particular, uns altres encoratgem a l'Ajuntament perquè no pasteuritzi encara més una mera proposta de pacificació, que hauria de ser tan sols una primera pedra (i la més fàcil d'executar!) per recuperar vida al nostre veïnat.

Foto portada: el carrer de Salut, aquest dimarts. Autor: David B.

Comparteix Print Facebook Twitter email RSS del.icio.us Meneame Google
Bookmarks LinkedIn PDF

[Màrius Navazo, opinió](#)

Sobre Redacció

iSabadell és el principal diari digital de Sabadell i un mitjà de comunicació que vol fer bon periodisme local a la ciutat de Sabadell. [Veure tots els articles de Redacció →](#)

- [Sequeix Redacció a Twitter](#)
- [Facebook](#)